

lige i alt Fald i denne Sag staaer paa hans Side og deler hans Opfattelse af Sagen. Hvad er det egentligt, det kommer an paa i denne Sag? Saaledes, som Sagen er kommen til at foreligge, har den daværende Krigsminister — ikke den daværende Regjering — afflediget Capitain Beck i Henhold til, hvad der var oplyst i tvende foregaaende Krigsretsager, og han har, idet han meddeelte Bataillonscommandeuren Underretning om denne Affledigelse, tillige ladet indflyde i Skrivelsen de Motiver, hvortil han havde støttet sig, da han foranledigede Capitain Becks Affledigelse, og om hvilke Capitain Beck ved Uforsigtighed fra Bataillonnens Side er bleven sat i Kundskab. Af disse Motiver fremgaaer da klart nok, at det efter Alt, hvad der var oplyst i de to foregaaende Sager, har været den daværende Krigsministers Anskuelse, at Capitain Beck har faret med Usandhed og derved compromitteret sin Stilling som Befalingsmand og gjort sig uværdig til at blive i denne Stilling. Saaledes stod Sagen for den daværende Krigsminister, og jeg skal tilføie, at saaledes som Sagen dengang forelaa, kunde den ikke godt opfattes anderledes. Capitain Beck havde om Lieutenant Røvving brugt det Udtryk: „han eller det lader meget tilbage at ønske“. Nu er Spørgsmaalet, om denne Uttring sigtede til Lieutenant Røvving's Commandoførelse som Befalingsmand overhovedet, eller om den kun sigtede til den Maade, hvorpaa han udtalte Commandoordet. I første Tilfælde var det en meget nærgaaende Dadel, men i sidstnævnte Tilfælde var det jo ikke en Sigtelse for nogetsomhelst Nedsættende, idet Uttringen kun gik ud paa en Naturfeil, som Lieutenant Røvving ikke selv var Skyld i eller Herre over. Capitain Beck har selv under de to foregaaende Sager paastaet, at han kun havde brugt Udtrykket i en saadan Betydning, at det angik den Maade, hvorpaa Lieutenant Røvving udtalte Commandoordet, men der var, efter hvad der dengang forelaa, Grund til at tvivle paa, hvorvidt det var sandt, hvad Capitain Beck saaledes havde paastaet saavel i den første som i den anden Sag, saavel i Retten som i privat Samtale, og paa Grund af de Tvivl, som navnlig kom frem, efterat den første Sag

var tilende, bevægedes en heel Deel hæderlige Officerer, uden at der var Tale om noget Complot, saaledes som allerede paaapeget af den ærede Forespørger, til at trække sig tilbage fra Capitain Beck og at ansee ham for mindre paalidelig, og dette foranledigede den anden Sag. Jeg gjentager altsaa, at, saaledes som Sagerne forelaa saavel under den første som den anden Sag, var der, da Dommen indkom til den sædvanlige Revision, forinden den stadfæstedes af Hans Majestæt Kongen, Grund til at antage, at Capitain Becks Paastand ikke var paalidelig, og at han derefter blev afflediget, kan man ikke fortænke den daværende Krigsbestyrelse i. Man kan jo sige, at det var urigtigt, at Motiverne til Affledigelsen kom ud blandt Folk og særligt at de bleve meddeelte Capitain Beck, men selve Affledigelsen maatte, efter hvad der dengang forelaa, ansees for være rigtig, navnlig af Hensyn til den strenge uplettede Hæderlighed i enhver Henseende, som med Rette fordrøs hos Hærens Officerescorps. Hvis der var begaaet en Feil, laa den deri, at den Krigsret, som havde med Sagen at gøre, ikke havde søgt at bringe det Punkt tilstræffelig til Klarhed, hvorvidt det Skin, der var kast imod Capitain Beck, virkelig var begrundet eller ikke. Dette undlod Krigsretten, og hvis der er begaaet en Feil herved, maa nærmest den og ikke Krigsbestyrelsen bære Ansvar for derfor. Men efter at Affledigelsen saaledes vistnok med Rette havde fundet Sted, er der fremkommet Data, som vise med juridisk Evidens, at man dog har gjort Capitain Beck Uret. Det fremgaaer af Major Møllers beedigede Forklaring af 1859, afgiven for en Stabskrigscommissjon, at det virkelig er saa, at Capitain Becks Uttring: „han eller det lader meget tilbage at ønske“ ikke sigtede til Lieutenant Røvving's Commandoførelse, men til den Maade, paa hvilke Commandoordene bleve udtalte af ham. Det var nemlig Major Møller, som var den høiere Befalingsmand, der kom tilstede paa Exerceerpladsen, og som ved sine Bemærkninger til Capitain Beck om, at denne „burde holde paa Lieutenant Røvving's Commando“, hvorved Majoren ligeledes sigtede til Commandoordenes Udtalelse, foranledigede